

HET JAAR VAN DE GROTE OMMEKEER!

Bij de XIIIde herdenking van de Octoberrevolutie.

Het afgelopen jaar was het jaar van de grote ommekeer aan alle fronten van de socialistische opbouw. Deze ommekeer geschiedde en zet zich voort onder het vaandel van de vastberaden *aanval* van het socialisme op de kapitalistische elementen in de stad en op het platteland. De karakteristieke eigenaardigheid van deze aanval ligt in het feit, dat hij ons reeds een reeks beslissende *successen* op de voornaamste gebieden van de socialistische ombouw (reconstructie) van onze volkshuishouding opleverde.

Hieruit volgt, dat de partij op doelmatige wijze de terugtocht gedurende de eerste stadia van de N.E.P. heeft weten te gebruiken, om daarna, gedurende de daarop volgende stadia van de N.E.P., de *ommekeer* te organiseren en een *succesvolle aanval* op de kapitalistische elementen uit te voeren.

Lenin zeide bij het invoeren van de N.E.P.:

"Wij wijken thans terug, wij trekken als het ware terug, wij doen dit echter om eerst terug te trekken en daarna een aanloop te nemen en nog verder vooruit te springen. Slechts onder deze éne voorwaarde trokken wij bij het voeren van onze nieuwe economische politiek terug ... om na de terugtocht des te hardnekkiger de aanval voorwaarts te beginnen" (Deel XXVII, blz. 361-362, "Redevoering op het Plenum van de Moskouse Sovjet").

De resultaten van het afgelopen jaar getuigen er zonder twijfel van, dat de partij in haar werk met succes deze beslissende aanwijzing van Lenin in praktijk brengt.

Neemt men de resultaten van het afgelopen jaar op het gebied van de economische opbouw, die voor ons van beslissende betekenis is, dan zou men de *successen* van onze aanval aan dit front, onze *veroveringen* in het afgelopen jaar, in drie hoofdpunten kunnen samenvatten.

I. OP HET GEBIED VAN DE PRODUCTIVITEIT VAN DE ARBEID.

Er valt nauwelijks aan te twifelen, dat één van de belangrijkste feiten, zo niet het allerbelangrijkste feit van onze opbouw in het laatste jaar, het feit is, dat het ons is gelukt een *besliste ommekeer* op het gebied van de productiviteit van de arbeid te verkrijgen. Deze ommekeer kwam tot uiting in het ontplooiën van het *scheppende initiatief* en de hoge vlucht der *arbeids-activiteit* van de miljoenenmassa's van de arbeidersklasse aan het front van de socialistische opbouw. Hierin ligt ons eerste en voornaamste succes in het afgelopen jaar.

Het ontplooiën van het scheppende initiatief en van de vlucht der arbeidsactiviteit van de massa's werd langs drie hoofdlijnen gestimuleerd: a) langs de lijn van de strijd tegen het bureaucratisme, dat het arbeidsinitiatief en de arbeidsactiviteit van de massa's aan banden legt - door middel van de *zelfkritiek*; b) langs de lijn van de strijd tegen de boemelaars en de overtreders van de proletarische arbeidsdiscipline - door middel van de *socialistische wedijver*; tenslotte c) langs de lijn van de strijd tegen de sleur en de traagheid in de productie - door middel van de organisatie van de *ononderbroken werkweek*. Als resultaat behaalden wij een geweldig succes aan het arbeidsfront in de vorm van het arbeidsenthousiasme en de arbeidswedijver van de miljoenenmassa's van de arbeidersklasse tot in de verste uithoeken van ons onmetelijk land. En de betekenis van dit succes is waarlijk onschatbaar, want alleen de toename van de arbeidsactiviteit en de geestdrift voor de arbeid van de miljoenenmassa's kunnen die voortdurende toename van de productiviteit van de arbeid

waarborgen, zonder welke de definitieve overwinning van het socialisme op het kapitalisme ondenkbaar is.

"De productiviteit van de arbeid" - zeide Lenin - "is per slot van rekening het allerbelangrijkste, het allervoornaamste voor de overwinning van de nieuwe maatschappelijke orde. Het kapitalisme heeft een productiviteit van de arbeid geschapen, die de horigheid niet kende. Het kapitalisme kan en zal alleen hierdoor definitief overwonnen worden, doordat het socialisme een nieuwe, veel hogere productiviteit van de arbeid zal scheppen." (Deel XXIV, blz. 342, "Het grote Initiatief").

Hiervan uitgaande is Lenin van mening, dat:

"Wij van dat arbeidsenthousiasme, van die wil tot arbeid, van die hardnekkigheid doordrongen moeten worden, waarvan thans de snelste redding van de arbeiders en boeren, de redding van de volkshuishouding afhangt" (Deel XXV, blz. 477, "Redevoering op de feestelijke zitting van het Plenum van de Moskouse Sovjet van arbeiders-, boeren- en roodarmistenafgevaardigden, van het Moskouse Comité van de R.C.P. (b) en de Moskouse stedelijke Raad van vakverenigingen, gewijd aan de 3de herdenking van de October revolutie" op 6 November 1920.)

Dat is de taak, door Lenin aan de partij gesteld.

Het afgelopen jaar heeft getoond, dat de partij met succes deze taak vervult en op besliste wijze de zich op deze weg voordoende moeilijkheden overwint.

Zo staat de zaak, voor wat betreft het eerste belangrijke succes van de partij in het afgelopen jaar.

II. OP HET GEBIED VAN DE OPBOUW VAN DE INDUSTRIE.

In onverbrekelijk verband met dit eerste succes van de partij staat haar tweede succes. Dit tweede succes van de partij bestaat hierin, dat wij in het afgelopen jaar in hoofdzaak een gunstige oplossing hebben bereikt van het *probleem van de accumulatie* voor de kapitale opbouw van de zware industrie, het tempo van de ontwikkeling van de productie van productiemiddelen *hebben versneld* en de voorwaarden hebben geschapen om ons land tot een land van *metaal* te doen worden. Hierin ligt ons tweede *succes* in het afgelopen jaar.

Het probleem van de verwerkende industrie brengt geen bijzondere moeilijkheden met zich mede. Het werd door ons reeds enige jaren geleden tot oplossing gebracht. Moeilijker en belangrijker is het probleem van de zware industrie. *Moeilijker* omdat het een kolossale kapitaalbelegging vereist, waarbij, zoals de geschiedenis van de overige, in industrieel opzicht achterlijke landen toont, de zware industrie het niet zonder kolossale leningen op lange termijn kan stellen. *Belangrijker*, omdat wij zonder de ontwikkeling van de zware industrie, geen enkele industrie kunnen opbouwen, op generlei wijze de industrialisatie kunnen doorzetten. En omdat wij leningen op lange termijn niet hebben gehad en niet hebben en ook geen kredieten van enigszins lange duur, wordt de scherpste van het probleem voor ons meer dan duidelijk. En juist daarvan gaan de kapitalisten van alle landen uit, wanneer zij ons leningen en kredieten weigeren. Waarbij ze veronderstellen, dat wij het met het probleem van de accumulatie niet met onze eigen krachten zullen klaarspelen, dat wij over het vraagstuk van de reconstructie van de zware industrie onze nek zullen breken en genoodzaakt zullen zijn ons voor hen in het stof te buigen en ons in schuldslavernij te

begeven.

En wat zeggen ons in dit opzicht de resultaten van het afgelopen jaar? De betekenis van de resultaten van het afgelopen jaar ligt hierin, dat zij de berekeningen van de heren kapitalisten aan gruzels slaan. Het afgelopen jaar heeft getoond, dat wij ons, ondanks de openlijke en geheime financiële blokkade van de U.S.S.R., niet bij de kapitalisten in schuldslavernij hebben begeven, maar met succes het probleem van de accumulatie met eigen krachten tot oplossing hebben gebracht en de grondslagen van de zware industrie hebben gelegd. Dit kunnen thans zelfs de meest verwoede vijanden van de arbeidersklasse niet ontkennen. En inderdaad, wanneer de kapitaalinvesteringen in de grootindustrie verleden jaar meer dan 1600 miljoen roebel hebben bedragen, waarvan ongeveer 1300 miljoen aan de zware industrie werden besteed en de kapitaalinvesteringen in de grootindustrie dit jaar meer dan 3400 miljoen roebel zullen bedragen, waarvan meer dan 2500 miljoen voor de zware industrie; wanneer de brutoproductie van de grootindustrie in het afgelopen jaar met 23% toenam en die der zware industrie alléén met 30%, - de brutoproductie van de industrie in het lopende jaar met 32% moet toenemen en die der zware industrie met 46%, - is het dan soms niet duidelijk, dat het probleem van de accumulatie voor de opbouw van de zware industrie ons geen onoverwinnelijke moeilijkheden oplevert? Hoe kan men er aan twijfelen, dat wij met versnelde pas langs de lijn van de ontwikkeling van onze zware industrie voorwaarts schrijden, de oude tempo's overtreffen en onze van "oudsher" daterende achterlijkheid ver achter ons laten?

Kan men er zich, na alles wat hier is gezegd, over verwonderen, dat de cijfers van het vijfjarenplan in het afgelopen jaar overtroffen bleken te zijn en het plan met de maximumcijfers van het vijfjarenplan, dat door de burgerlijke pannelikkers als een "onbereikbare fantasie" werd beschouwd en dat onze rechtse opportunisten (van de groep van p.g. Boecharin) tot ontsteltenis bracht, in werkelijkheid tot een plan met minimumcijfers van het vijfjarenplan is geworden?

"De redding van Rusland" - zeide Lenin - "is niet alleen een goede oogst in het boerenbedrijf, - dat is nog te weinig - en niet alleen een goede stand van de verwerkende industrie, die de boeren gebruiksvoorwerpen verschaft - dat is ook nog te weinig, - wij hebben ook de zware industrie nodig Zonder het redden van de zware industrie, zonder haar herstel, kunnen wij geen enkele industrie opbouwen en zonder haar zullen wij in het algemeen als zelfstandig land ten onder gaan ... De zware industrie heeft staatssubsidies nodig. Wanneer wij ze niet vinden, dan zullen wij als beschaafde staat - ik zeg niet eens als socialistische staat, - ten onder gaan" (Deel XXVII, blz. 349, "Het IVde Congres van de Communistische Internationale").

Ziehier hoe scherp Lenin het probleem van de accumulatie en de taak van de partij met betrekking tot de opbouw van de zware industrie formuleert. Het afgelopen jaar heeft getoond, dat de partij het met succes met deze taak klaarspeelt en op besliste wijze alle moeilijkheden, welke dan ook, op deze weg overwint.

Dit betekent natuurlijk niet, dat de industrie geen ernstige moeilijkheden meer zal hebben. De taak van de opbouw van de zware industrie berust niet alleen op het probleem van de accumulatie. Zij berust tevens op het probleem van de kaders, op het probleem a) van het inlijven van tienduizenden sovjetgezinde technici en specialisten bij de socialistische opbouw en b) van het scholen van nieuwe rode technici en rode specialisten, voortkomende uit de arbeidersklasse. Kunnen wij het probleem van de accumulatie in hoofdzaak als opgelost beschouwen - het probleem van de kaders wacht nog op zijn oplossing. En het probleem van de kaders is thans, tijdens de technische reconstructie van de industrie, het beslissende probleem van de socialistische opbouw.

"De hoofdzaak" - zeide Lenin - "waarin wij te kort schieten, is cultuur en de kunst van besturen ... Economisch en politiek verzekert de N.E.P. ons ten volle de mogelijkheid van de opbouw van het fundament van de socialistische economie. Het ligt "alleen" aan de culturele krachten van het proletariaat en van zijn voorhoede" (Deel XXVII, blz 207, "Brief aan W. M. Molotow over het plan voor het politieke referaat op het XIde Partijcongres").

Blijkbaar gaat het hier in de eerste plaats om het probleem van de "culturele krachten", om het probleem van de kaders voor de economische opbouw in het algemeen, voor de opbouw en het beheer van de industrie in het bijzonder.

Maar hieruit volgt, dat het probleem van de opbouw van de zware industrie, ondanks de uiterst belangrijke successen op het gebied van de accumulatie, die van wezenlijke betekenis voor de zware industrie zijn, toch niet als een volkomen opgelost probleem kan worden beschouwd, zolang het probleem van de kaders niet is opgelost.

Vandaar de taak van de partij - om het probleem van de kaders stevig aan te pakken en zich tot iedere prijs van deze vesting meester te maken.

Zo staat de zaak wat betreft het tweede succes van de partij in het afgelopen jaar.

III. OP HET GEBIED VAN DE OPBOUW VAN DE LANDBOUW.

Tenslotte over het derde succes van de partij in het afgelopen jaar, dat organisch met de eerste twee successen is verbonden. Het gaat hier om de *radicale ommekeer* in de ontwikkeling van onze landbouw, van het kleine, achterlijke *individuele* bedrijf naar de grote en vooraanstaande *collectieve* bedrijven, naar de gemeenschappelijke bewerking van de grond, naar de machine en tractorenstations, naar de artels en kolchozen, die op de nieuwe techniek steunen en tenslotte naar de reuzensovchozen, die met bonderden tractoren en "combines" zijn uitgerust. Het succes van de partij ligt hier in het feit, dat het ons is gelukt om de hoofdmassa's van de boeren in een groot aantal districten *af te brengen* van de oude *kapitalistische ontwikkelingsweg*, waar alleen een handvol rijkaards-kapitalisten profiteert, maar waar de overgrote meerderheid van de boeren genoodzaakt is in armoede voort te leven, naar de nieuwe, naar de *socialistische* ontwikkelingsweg, die de rijkaards-kapitalisten verdringt, maar de middelboeren en de arme boeren geheel nieuw uitrust, uitrust met nieuwe werktuigen, uitrust met tractoren en landbouwmachines, teneinde hun de mogelijkheid te geven uit de ellende en de schuldslavernij bij de koelakken te geraken en zich op te werken naar de brede weg van de coöperatieve, collectieve bewerking van de grond. Het succes van de partij bestaat in het feit, dat het ons is gelukt om deze radicale ommekeer bij de boeren zelf te organiseren en de grote massa's van de arme en middelboeren te bewegen ons te volgen, ondanks ongelooflijke moeilijkheden, ondanks de wanhopige tegenstand van alle mogelijke duistere krachten, vanaf de koelakken en de popen, tot en met de filisters en de rechtse opportunisten.

Ziehier enige cijfers. In het jaar 1928 besloeg het bezaaide oppervlak van de sowchozen 1.425.000 ha met een productie aan graan voor de markt van meer dan 6 miljoen centenaarⁱ (meer dan 36 miljoen poed) en besloeg het bezaaide oppervlak van de kolchozen 1.390.000 ha met een productie aan graan voor de markt van ongeveer 3 1/2 miljoen centenaars (meer dan 20 miljoen poed). In het jaar 1929 besloeg het bezaaide oppervlak van de sovchozen 1.816.000 ha met een productie aan graan voor de markt van 8 miljoen centenaar (ongeveer 47 miljoen poed) en besloeg het bezaaide oppervlak van de

kolchozen 4.262.000 ha met een productie aan graan voor de markt van ongeveer 13 miljoen centenaar (ongeveer 78 miljoen poed). In het komende jaar, in 1930, zal het bezaaide oppervlak van de sovchozen volgens de controlecijfers 3.280.000 ha moeten beslaan met een productie aan graan voor de markt van 18 miljoen centenaar (ongeveer 110 miljoen poed) en het bezaaide oppervlak van de kolchozen 5 miljoen ha, met een productie aan graan voor de markt van ongeveer 49 miljoen centenaar (ongeveer 300 miljoen poed). Met andere woorden, de productie aan graan voor de markt zal in het komende jaar, in 1930, voor de sovchozen en kolchozen tezamen, meer dan 400 miljoen poed moeten bedragen, d.i. meer dan 50 % van de productie aan graan voor de markt van de *gehele landbouw* (de omzet buiten het dorp).

Men moet erkennen, dat zulk een stormachtig ontwikkelingstempo zelfs onze gesocialiseerde grootindustrie *niet kent*, welker ontwikkelingstempo zich in het algemeen door een bijzonder grote vlucht onderscheidt.

Is het soms niet duidelijk, dat onze jonge, socialistische, grote akkerbouwbedrijven (zowel die der kolchozen als die der sovchozen), een grootse toekomst hebben, dat zij wonderen van groei zullen vertonen?

Dit ongekende succes op het gebied van de kolchosopbouw laat zich uit een gehele reeks van oorzaken verklaren, waarvan men minstens de volgende moet noemen.

Dit succes laat zich in de eerste plaats verklaren door het feit, dat de partij de Leninistische politiek van de opvoeding van de massa's heeft gevolgd en konsekwent de boerenmassa's naar de kolchozen heeft gebracht door middel van het invoeren en bevorderen van het coöperatieve gemeenschapsleven. Het succes laat zich verder verklaren door het feit, dat de partij met succes strijd heeft gevoerd, zowel tegen hen, die de beweging trachtten te overhaasten en de ontwikkeling van de kolchozen door besluiten trachtten in te voeren (de "linkse" fraseurs), als tegen hen, die trachtten de partij achteruit te trekken en achter de beweging aan sukkelden (de rechtse botteriken). Zonder deze politiek had de partij de kolchosbeweging nooit tot een werkelijke massabeweging van de boeren zelf kunnen maken.

"Toen het Petrogradse proletariaat en de soldaten van het Petrogradse garnizoen de macht in handen namen" zeide Lenin - "wisten wij zeer goed, dat zij bij de opbouw op het platteland grote moeilijkheden zouden ontmoeten, dat hier slechts meer geleidelijk te werk kon worden gegaan, dat het de grootste domheid zou zijn te pogen, het gemeenschappelijk bewerken van de grond door middel van besluiten, door middel van verordeningen in te voeren, dat slechts een minimaal aantal bewuste elementen hiertoe zou kunnen overgaan, maar dat de overgrote meerderheid van de boeren zich deze taak niet stelde. En daarom beperkten wij ons tot datgene, wat absoluut noodzakelijk was in het belang van de ontwikkeling van de revolutie: in geen geval op de ontwikkeling van de massa's vooruitlopen, maar afwachten, totdat uit de eigen ervaring van deze massa's, uit hun eigen strijd de voorwaartsbeweging opgroeit" (Deel XXIII, blz. 252, "Het VIde Alrussische buitengewone Sovjet-Congres").

Wanneer de partij een zeer grote overwinning aan het front van de kolchosopbouw heeft behaald, dan is dat alleen te danken aan het feit, dat zij deze tactische aanwijzing van Lenin stipt in praktijk heeft gebracht.

Dit ongekende succes op het gebied van de opbouw van de landbouw laat zich ten tweede verklaren door het feit, dat de Sovjet-macht op de juiste wijze rekening heeft gehouden met de groeiende behoefte van de boeren aan een nieuwe inventaris, aan nieuwe techniek, dat

zij op juiste wijze rekening hield met de hopeloosheid van de toestand der boeren bij de oude vormen van het bewerken van de grond en met dit alles rekening houdend, tijdig hulp organiseerde in de vorm van verhuur-plaatsen, tractorencolleges, machine- en tractorenstations, de organisatie van het gemeenschappelijk bewerken van de grond, van het oprichten van kolchozen en tenslotte in de vorm van alzijdige hulp aan het boerenbedrijf door de sovchozen. In de geschiedenis van de mensheid is voor het eerst ter wereld een macht opgestaan, de macht der Sovjets, die metterdaad haar bereidheid en vermogen heeft bewezen, de werkende massa's van de boeren systematisch en voortdurend hulp op productiegebied te verlenen. Is het soms niet duidelijk, dat de werkende massa's van de boeren, die van oudsher te kampen hebben met een gebrekkige inventaris, deze hulp wel moesten aangrijpen en zich op de weg naar de collectivisatie begeven? En valt het soms te verwonderen, dat vanaf heden de oude leuze van de arbeiders: "het gezicht naar het dorp" tenslotte aangevuld wordt door de nieuwe leuze van de kolchosboeren: "het gezicht naar de stad"?

Dit ongekeerde succes op het gebied van de kolchosopbouw laat zich tenslotte verklaren door het feit, dat de vooraanstaande arbeiders van ons land deze zaak in handen hebben genomen. Ik bedoel de arbeidersbrigades, die bij tientallen en honderdtallen over de voornaamste districten van ons land zijn verspreid. Het moet erkend worden, dat van alle bestaande en mogelijke propagandisten van de kolchosbeweging, de arbeiderspropagandisten de beste propagandisten onder de boerenmassa's zijn. Valt het dan nog te verwonderen, dat het aan de arbeiders is gelukt, de boeren te overtuigen van het voordeel van het grote collectieve bedrijf boven het individuele kleine bedrijf, des te meer, omdat de bestaande kolchozen en sovchozen een aanschouwelijk voorbeeld zijn, die dit voordeel demonstreren?

Ziehier op welke grondslag onze successen op het gebied van de kolchosopbouw mogelijk werden, successen, die m.i. de meest belangrijke en beslissende zijn van alle successen, die in de laatste jaren werden behaald.

Inééngestort en tot stof verstoven zijn alle tegenwerpingen van de "wetenschap" tegen de mogelijkheid en de doelmatigheid van de organisatie van grote graanbedrijven met een oppervlakte van 50.000-100.000 ha. De praktijk heeft deze tegenwerpingen van de "wetenschap" omvergeworpen en nog weer eens getoond, dat niet alleen de praktijk bij de "wetenschap" in de leer moet gaan, maar dat het ook voor de "wetenschap" niet kwaad zou zijn, bij de praktijk in de leer te gaan. In de kapitalistische landen kunnen de reuzengraanbedrijven geen vaste voet krijgen. Maar ons land is geen kapitalistisch land. Dit "kleine" onderscheid mag men niet vergeten. Daar, bij de kapitalisten, is het niet mogelijk een groot graanbedrijf te organiseren, zonder een gehele reeks van landerijen op te kopen of zonder grondrente te betalen, hetgeen de productie wel met kolossale uitgaven moet belasten, want daar bestaat de particuliere eigendom van de grond. Bij ons daarentegen bestaat geen grondrente, noch koop en verkoop van landerijen, hetgeen wel gunstige voorwaarden voor de ontwikkeling van het grote graan bedrijf moet scheppen, want er bestaat bij ons geen particuliere eigendom van de grond. Daar, bij de kapitalisten, hebben de grote graanbedrijven ten doel, een maximum aan winst te verkrijgen of in ieder geval, het verkrijgen van een winst, die overeenkomt met de zgn. gemiddelde winstvoet, zonder welke, in het algemeen gesproken, het kapitaal er geen belang bij heeft, zich met de organisatie van graanbedrijven in te laten. Bij ons daarentegen hebben de grote graanbedrijven, die tevens staatsbedrijven zijn, voor hun ontwikkeling nòch maximale winsten, nòch de gemiddelde winstvoet nodig, maar kunnen zij zich tot een minimum-winst beperken en het soms zelfs geheel zonder winst stellen, hetgeen wederom gunstige voorwaarden scheidt voor de ontwikkeling van het grote graanbedrijf. Tenslotte bestaan er onder het kapitalisme

voor de grote graanbedrijven nòch bijzondere begunstigingskredieten, nòch bijzondere begunstingen voor de belastingen, terwijl onder de Sovjet-orde, die op het ondersteunen van de socialistische sector is ingesteld, zulke begunstingen bestaan en zullen blijven bestaan. Dit alles heeft de edelachtbare "wetenschap" vergeten.

Inééngestort en tot stof verstoven zijn de beweringen van de rechtse opportunisten (van de groep van p.g. Boecharin), dat a) de boeren niet in de kolchozen zullen treden, dat b) het versnelde tempo van de ontwikkeling van de kolchozen alleen maar een massale ontevredenheid van de boeren en hun breuk met de arbeidersklasse kan verwekken, dat c) de "hoofdweg" van de socialistische ontwikkeling op het platteland niet de kolchos, maar de coöperatie is, dat d) de ontwikkeling van de kolchozen en de aanval op de kapitalistische elementen op het platteland het land zonder graan zou kunnen doen blijven. Dit alles is als oude burgerlijk-liberale rommel inééngestort en tot stof verstoven.

Ten eerste, de boeren gingen in de kolchozen, zij gingen met gehele dorpen, kantons en districten tegelijk.

Ten tweede, de massale kolchosbeweging verzwakt de smytsjka ⁱⁱⁱ niet, maar versterkt haar, door haar een nieuwe productiebasis te geven. Thans zien zelfs blinden, dat zo er al onder de hoofdmassa's van de boeren een zekere ernstige ontevredenheid bestaat, deze geen betrekking heeft op de kolchos-politiek van de Sovjet-macht, maar op het feit, dat de Sovjet-macht inzake de verzorging van de boeren met machines en tractoren, de groei van de kolchosbeweging niet kan bijhouden.

Ten derde is het twistpunt over de "hoofdweg" van de socialistische ontwikkeling van het platteland, een scholastisch twistpunt, jonge kleinburgerlijke liberalen van het type Eichenwald en Slepchow waardig. Het is duidelijk, dat zolang er geen massale kolchosbeweging was, de lagere vormen van de coöperatie, de inkoop- en verbruikscoöperatie, de "hoofdweg" vormden en toen de hoogste vorm van de coöperatie, haar kolchosvorm, op de voorgrond trad, deze laatste de "hoofdweg" van de ontwikkeling werd. De hoofdweg, zonder aanhalingstekens, van de socialistische ontwikkeling op het platteland is het coöperatieplan van Lenin, dat alle vormen van de landbouwcoöperatie omvat, van de laagste (inkoop- en verbruikscoöperatie) tot de hoogste (collectieve productie). De kolchozen *tegenover* de coöperatie te *plaatsen* - dat betekent het Leninisme honen en zichzelf een verklaring van onkunde uitreiken.

Ten vierde, thans zien zelfs blinden, dat zonder de aanval op de kapitalistische elementen van het platteland en zonder de ontwikkeling van de kolchos- en de sovchosbeweging, wij thans nòch die beslissende successen met betrekking tot de graaninzamelingen zouden hebben, die in het lopende jaar zijn behaald, nòch die tientallen miljoenen aan onaantastbare graanvoorraden, die zich thans reeds in de handen van de staat hebben opgehoopt. Bovendien kan men met overtuiging zeggen, dat wij, dank zij de groei van de kolchos- en de sovchosbeweging, definitief de graancrisis te boven komen of reeds te boven zijn gekomen. En wanneer de ontwikkeling van de kolchozen en sovchozen in een versneld tempo gaat, dan bestaat er geen reden om er aan te twifelen, dat ons land over een jaar of drie, één van de graanrijkste landen, zo niet het graanrijkste land ter wereld zal worden.

Waarin ligt het nieuwe in de tegenwoordige kolchosbeweging? Het nieuwe en beslissende in de tegenwoordige kolchosbeweging ligt hierin, dat de boeren niet in afzonderlijke groepen tot de kolchozen toetreden, zoals dat vroeger het geval was, maar met gehele dorpen, kantons, districten, zelfs met gehele gebieden tegelijk. Maar wat betekent dit? Dit betekent,

dat de *middelboer* tot de *kolchos* is toegetreden. Hierin ligt de grondslag van de radicale ommekeer in de ontwikkeling van de land. bouw, die het belangrijkste. succes van de Sovjet-macht in het afgelopen jaar vormt.

Ineengestort en tot gruzels geslagen is de mensjewistische "opvatting" van het Trotskisme aangaande het onvermogen van de arbeidersklasse, om de hoofdmassa's van de boeren bij de socialistische opbouw achter zich aan te voeren. Thans zien zelfs blinden, dat de middelboer zich naar de kant van de kolchozen heeft gekeerd. Thans is het aan allen duidelijk, dat het vijfjarenplan van de industrie en van de landbouw, een vijfjarenplan is van de opbouw van de socialistische maatschappij, dat lieden, die niet in de mogelijkheid van de opbouw van het socialisme in ons land geloven, niet het recht hebben ons vijfjarenplan toe te juichen.

Inééngestort en tot as verteerd is de laatste hoop van de kapitalisten van alle landen, die droomden van het herstel van het kapitalisme, van het "heilige beginsel van de particuliere eigendom" in de U.S.S.R. De boeren, die door hen worden beschouwd als materiaal, dat de grond voor het kapitalisme bemest, verlaten in massa's het geprezen vaandel van de "particuliere eigendom" en gaan over in het spoor van het collectivisme, in het spoor van het socialisme. De laatste hoop op herstel van het kapitalisme stort ineen.

Hierdoor laten zich o.a. ook de wanhopige pogingen van de kapitalistische elementen van ons land verklaren, om alle krachten van de oude wereld tegen het aanbreekende socialisme in opstand te brengen, pogingen, die leiden tot een verscherping van de klassenstrijd. Het kapitaal wil niet "ingroeien" in het socialisme.

Hierdoor moet ook het kwaadaardige gehuil tegen het bolsjewisme worden verklaard, dat de waakhonden van het kapitaal, allerlei Stroewe's en Hessen's, Miljoekow's en Kerenski's, Dan's en Abramowitsjen, in de laatste tijd hebben aangeheven. Het is dan ook niet prettig te moeten erkennen: de laatste hoop op herstel van het kapitalisme verdwijnt.

Wat kunnen deze dolle verbittering.van de klassevijanden en dit razende gehuil van de lakeien van het kapitaal anders bewijzen, dan dat de partij werkelijk de beslissende overwinning aan het moeilijkste front van de socialistische opbouw heeft behaald?

"Slechts in dat geval" - zeide Lenin - "als het ons gelukt de boeren de voordelen van de gemeenschappelijke collectieve, coöperatieve, artelsgewijze bewerking van de grond metterdaad te tonen, slechts indien het ons gelukt de boeren te helpen. met behulp van het coöperatieve, artelsgewijze bedrijf, eerst dan bewijst de arbeidersklasse, die de staatsmacht in haar handen heeft, de boer werkelijk, dat zij gelijk heeft, brengt zij werkelijk duurzaam en op de juiste manier de vele miljoenen tellende boerenmassa aan haar zijde" (Deel XXIV, blz. 579, "Redevoering op het Iste Congres van de akkerbouwcommunes en landbouwartels", op 4 December 1919),

Zo stelt Lenin bet vraagstuk omtrent de wegen, waarlangs de vele miljoenen boeren naar de zijde van de arbeidersklasse worden getrokken, het vraagstuk omtrent de wegen van het overbrengen van de boeren in het spoor van de kolchosopbouw.

Het afgelopen jaar heeft getoond, dat de partij het met deze zaak met succes klaarspeelt en vastberaden alle moeilijkheden, welke dan ook, op deze weg overwint.

"De middelboeren" - zegt Lenin - "zullen in de communistische maatschappij slechts dan aan onze zijde staan, wanneer wij hun economische levensomstandigheden verlichten en verbeteren. Wanneer wij in staat zouden zijn morgen 100.000 eerste klas tractoren te

geven, ze van benzine en machinisten te voorzien (gij begrijpt heel wel, dat dit voorlopig fantasie is) dan zou de middelboer zeggen: "Ik ben vóór de commune" (d.i. vóór het Communisme). Maar om dat te kunnen doen, moet eerst de internationale bourgeoisie worden overwonnen, moet zij worden gedwongen ons deze tractoren te geven of moeten wij onze productiviteit zodanig opvoeren, dat wij zelf in staat zullen zijn, ze te verschaffen. Alleen zó wordt dit vraagstuk op de juiste wijze gesteld" (Deel XXIV, blz. 170, "Het VIIIste Congres van de R.C.P.(b)").

Zó stelt Lenin het vraagstuk omtrent de wegen van het technische nieuw uitrusten van de middelboer, omtrent de wegen, die hem voor het communisme moeten winnen.

Het afgelopen jaar heeft getoond, dat de partij het ook met deze taak met succes klaarspeelt. Het is bekend, dat wij in het komende voorjaar van 1930 meer dan 60.000 tractoren op de akkers zullen hebben, over een jaar meer dan 100.000 tractoren en nog twee jaren later - meer dan 250.000 tractoren. Wij zijn thans in de gelegenheid datgene, wat enige jaren geleden als een "fantasie" werd beschouwd, dubbel en dwars tot werkelijkheid te maken.

Ziedaar de oorzaak, waarom de middelboer zich naar de kant van de "commune" heeft gewend.

Zó staat het met de kwestie van het derde succes van de partij.

Dit zijn de voornaamste successen van de partij in het afgelopen jaar.

CONCLUSIE.

Wij bewegen ons met volle kracht op de weg van de industrialisatie - naar het socialisme, en laten onze eeuwenoude "Russische" achterlijkheid ver achter ons. Wij worden tot een land van metaal, een land van automobielen, een land van tractoren. En wanneer wij de Sovjet-Unie in de auto zetten en de boer op de tractor - laten dan de edelachtbare kapitalisten, die zich hoogmoedig op hun "beschaving" laten voorstaan, maar trachten ons in te halen. Wij zullen nog zien, welke landen men dan zal kunnen "definiëren" als achterlijk en welke als voor- aanstaand.

*De "Prawda" Nr. 259.
7 November 1929.*

ⁱ Overgenomen uit J.W.Stalin / Keuze uit zijn werken / Deel I / Uitgave Alle Macht Aan De Arbeiders / Antwerpen, 1975

ⁱⁱ Een centenaar - 100 kg - Vert.

ⁱⁱⁱ Verbond, aaneensluiting, hier van de arbeiders en de boeren.